

DES DE LA CUNETA

A Hèctor

Aquesta és una de les vegades en la vida d'una persona en què notes que tot va a eixir bé. Després d'una nit esplèndida decidesc tornar a casa. La moto llueix davall la tènue llum del fanal que enllumena l'aparcament de la discoteca. Em pose el casc. Sent el rugit del motor dins de mi. L'aire és fred, però no importa. La roba s'apega al meu cos. Note la velocitat en el meu interior. davall els guants de cuir em suen les mans. El motor rugeix feroçment. Gaudesc. Disfrute enormement en cada minut que passe sobre la meua moto. La sensació de dominar la carretera s'apodera per moments de mi, però he de controlar-me. Sóc l'amo de la nit...

Tinc fred. Intente alçar el cap per a saber on estic, però el meu coll no m'ho permet. Dirigesc vagament la vista cap al meu cos. La jaqueta que em va regalar mon pare pel meu aniversari està espedaçada. Sent un lleu calfred en veure que el meu braç dret està totalment fora de lloc. No sent res, ni tan sols dolor. Una lleu arrapada en el colze, però res més. Intente alçar-me però les cames no responen. Torna el dolor de coll. Recolze el cap sobre l'asfalt i a la llunyania veig la meua moto. Ja no llueix. Està bruta i destrossada. Després d'un lleu esforç per a demanar auxili note que no serveix per a res. A penes tinc veu i no hi ha ningú prop. Ni tan sols sé què faig ací tirat. Què ha passat? On està ara aquella sensació d'èxtasi? Tinc por. Després d'un costós moviment de braç, aconseguisc ficar la mà en la butxaca, però el mòbil ja no està aquí. Ni tan sols està prop la meua xicoteta motxilla amb la càmera de fotos.

Recorde que la càmera me la va regalar el meu oncle després d'haver-me matriculat al cicle formatiu de fotografia. Tinc ganes que arribe el dilluns per a anar a classe. En l'última ens vam quedar veient els muntatges i la veritat és que els trobava bastant divertits. Em pregunte per què el professor insisteix tant en això d'estudiar tots els dies. Jo de moment trobe el curs bastant fàcil i agradable.

Torna el fred i amb ell de nou el dolor de coll. Seguesc immòbil en la cuneta i des que estic ací estés ni tan sols ha passat un cotxe. Hauria d'haver tornat per la carretera general, potser allí hi hauria més gent. Decidesc tancar els ulls per a tractar de fer l'espera un tant més passatgera, però no ho aconseguisc. A cada segon sent la necessitat de tornar a obrir-los amb la falsa esperança que hi haja algú que em pugui tirar una mà.

La cosa segueix igual. Dec portar ací tirat quasi una hora. Cada minut que romanc immòbil sobre l'humit asfalt em provoca una estranya sensació de fred i dolor que em fa sentir cada vegada més sol, més dèbil.

És llavors, en el moment en què el dolor es fa més intens, quan trobe a faltar aquelles vesprades d'entrenament. Encara crec sentir aquella amarga olor de suor, les bromes en el vestidor, la boca seca, tan seca com ara i Julián que ensenyava l'última botella d'aigua i a l'instant d'un sol glop acabava amb ella mentre els altres miràvem atònits. No podia ser, aquesta vegada no ho faria; però sí, una vegada i una altra com si ja formara part d'una tradició. Era Julián i tot se li perdonava.

No puc evitar que una freda llàgrima recórrega la meua cara. Amb les llàgrimes em segueixen colpejant els records.

Primer dia de classe. Un xiquet de tan sols 6 anys, tímid i espantat, es disposa a entrar en el col·legi sense soltar la mà de sa mare. En aquell moment també tenia por. Però no era la mateixa por que sent ara. Aquella era una por suportable, fins i tot agradable. Era por a allò desconegut, intriga per saber què passaria, intriga i ganes de conèixer coses noves, amics, llibres, pupitres... La por que sent ara mateix sobre l'asfalt és una por freda, solitària, una por que fa mal. Por per sentir-me sense ningú, incertesa per saber simplement si hi haurà algú que m'estenga una mà i m'ajude a alçar-me. És una por asfixiant, inquietant, ni tan sols sé si podré tornar a tindre aquests records algun dia. I jo que em creia l'home més valent del món, el que sempre era el primer, el que a penes sentia dolor quan queia... ara em tremolen les mans i la foscor se'm fa insuportable. Mai no he tingut tantes ganes que algú pronunciara el meu nom. Hèctor, Hèctor... com una taula de salvació.

Com aquell dia, no aconsegueix recordar en quin poble era encara que sé que estaven en festes. Perd memòria i açò m'espanta, m'espante i vaig perdent memòria en un cercle tràgic. Imatges de gent rient, so de música i de sobte... jo immòbil davant d'unes banyes amenaçants i uns ulls ensanguinats que només es fixen en mi. Jo immòbil, com ara, amb la paràlisi de la por en el cos. I llavors la presència d'aquell jove, aquell que sempre mirava de dalt a baix i que era el que millor escopia del poble, aquell que segurament no sabia el meu nom... La seua sola presència va distraure aquella bèstia i jo vaig córrer, vaig córrer com mai abans no ho havia fet. Si tornara a aparèixer ara.

Les llàgrimes segueixen vessant-se sobre la meua bruta cara. I també es vessen els minuts, com una lenta processó. Quina hora deu ser? Quant de temps ha passat? A pocs metres el mòbil em mira desafiador com si sabera que ell té la solució, però no puc atrapar-lo. I sent una ràbia tremenda, fins i tot desig que també ell estiga sofrint, que estiga tan trencat com jo.

Quina hora és? No ha degut passar molt de temps. Recorde que no volia tornar a casa massa tard. Sí, em pareix estar sentint de nou la frase *he d'anar-me'n, són ja les dos* mentre la mirava i pensava quant la desitjava. Pensava que en realitat el que volia era dir-li que vinguera amb mi, que pujara a la meua moto i sentir els seus braços al voltant del meu pit com si jo fóra llavors l'única cosa en què poguera confiar. En la cara la suau brisa de la nit i en el bescoll el seu alé que em parlara entre murmuris i em diguera que ella també em volia.

Sí, eren les dos. No pot haver passat molt més temps. Com si buscara el més mínim argument per a l'optimisme pense que per les hores que són no pot tardar a passar algú i tot per fi haurà acabat.

Tanque els ulls i a la fi, després d'un costós esforç, aconseguisc tranquil·litzar-me i adormir-me.

Ací estic jo, damunt de la meua moto, de nou lluent, corrent lliure per l'asfalt. Sent de nou el rugit del motor i el pessigolleig del vent sobre el meu pit. A la llunyania hi ha dues llums, lleument separades, que s'acosten cap a mi més de pressa fins i tot del que ho faig jo. Quan intente adonar-me, el cotxe es tira sobre mi. Sent un fort xiulit, seguit d'un insult i, sense poder evitar-ho, isc disparat pels aires. Note un fort colp en el braç, que cedeix trencant-se en un intent per parar la caiguda recolzant-se en terra. Deixe escapar un fort crit de dolor i caic exhaust sobre l'asfalt. Abans de perdre el coneixement, aconseguisc girar el cap i veig a la llunyania un parell de joves que, després de l'impacte, puguen de nou en el cotxe. Abans d'anar-se'n sent que segueixen insultant-me, fins i tot un d'ells incita els altres a colpejar-me. I a mi ni tan sols m'importa. Si tot acabara ara...

Després d'una estona llarga em desperte. No sé quant de temps ha passat des que vaig perdre el coneixement. Ni tan sols sé on estic i ignore per què estic tirat en terra. En veure'm el braç trencat, eixit per complet del seu lloc, aconseguisc recordar algunes coses: les llums, els crits, però poc més. Gire el cap costosament i veig la meua moto destrossada a la llunyania. Intente demanar auxili, però és en va. No hi ha ningú. Ni un sol cotxe. Ni ambulància, ni gent curiosa que s'acosta a veure què ha passat. Ningú.

A la fi, veig una ombra a la llunyania. Cride amb totes les meues forces i aconseguisc que aquella persona es gire i acudisca en la meua ajuda. A mesura que es va acostant, identifique una silueta d'un xicot, que a més em resulta estranyament familiar.

Quan està a escassos metres, la sorpresa és tal que no puc evitar deixar anar un crit de terror. Sóc jo. Aquell xicot que ha vingut a ajudar-me sóc jo. El jove em tendix la mà i tracte d'alçar-me...

Em desperte sobresaltat. He tingut un somni terrible. He tornat a viure l'accident. Ha sigut realment espantós. El dolor segueix intens i note com una suor freda recorre la meua esquena.

De nou sent por. Necessite veure els meus pares. M'agradaria que ma mare es despertara ara com solia fer-ho i en veure l'hora començara a preocupar a mon pare. *Que si a aquestes hora i sense vindre, que si aqueixa xica ens el va a llançar a perdre, que si podies cridar-lo, que per què no vas amb el cotxe i que deixe la moto...* Com m'agradaria ara que estiguera repetint aquestes paraules. Mon pare, per no sentir-la com ell diu, agarraria el mòbil, telefonaria i segurament aquest podria ser l'indici per a pensar que alguna cosa podia estar passant. Vull abraçar-los i dir-los tot el que els estime.

Aquesta vesprada, abans d'eixir a sopar, he tingut una forta discussió amb ells. Com sempre, ha sigut per una favada. Mon pare no volia que isquera fins que no acabara d'estudiar, prompte arribarien els exàmens finals i no podia descuidar-me. Per què no li vaig fer cas? Però jo estava ja cansat... Ara em sent fatal. Sempre succeeix el mateix. Em sap molt greu perquè ni tan sols li he demanat disculpes. Me n'he anat sense acomiadar-me ni d'ell, ni de ma mare. He tancat d'una portada i m'ha donat igual el que m'hagen cridat després.

Ara l'única cosa que vull és veure'ls i abraçar-los. Demanar-los perdó per no haver-hi donat un simple bes en eixir de casa. M'aterreix la idea de no poder donar-los mai més aquell bes.

Un bes. Quina sensació tan agradable quan dones un bes. Una cosa tan subtil, tan íntima... M'encanta besar i que em besen. On estarà Imma? Què deu estar fent ara mateix? Tant de bo poguera tindre-la al meu costat, compartir aquests records, aquest dolor. Mai no he desitjat tant un bes seu com en aquest moment. Em vénen al cap tots els moments que he passat amb ella. Aquelles vesprades passejant pel parc. Tots els hiverns freds es feien càlids al seu costat. Imma... Aquell primer bes. Recorde que va ser a sa casa. Ella estava asseguda en el sofà, mirant-me desafiadora, invitant-me a seure al seu costat i tocar-la, abraçar-la, besar-li tot el cos. La seua mirada ho deia tot. Tenia uns ulls radiants, dient-ho tot sense a penes dir res. Va ser un moment inoblidable. Quan per fi els nostres llavis es van fondre en un sol vaig notar un lleu pessigolleig per tot el cos. Imma... Després ens agradava recordar-ho entre rialles. Ella es burlava de la meua innocència. Sempre em deia el mateix: em faltava traure un cartellet que diguera "Hèctor, besa'm". I a mi m'agradava encara més així. Preferia que sempre estiguera de bon humor, que riguera com només ella ho feia, amb tot el cos... Per això jo li feia tant el pallasso i posava aquell gest del xiquet que no té la culpa de res. I, encara que a vegades s'enfadava, jo sé que en el fons li agradava.

Però de sobte regressa la sensació de fred que em fa tornar a la cruel realitat. Mai no vaig pensar que les nits en l'horta foren tan gèlides. Em porta tants records aquesta terra... Les olors, els colors, tot em resulta tan familiar... Com oblidar les vesprades de diumenge, passejant amb mon pare per aquests xicotets camins. Ja quasi s'havia convertit en un ritual. Tots els caps de setmana acabaven igual. Els diumenges a la vesprada, quan començava a enfosquir mon pare i jo eixíem a passejar, a estirar les cames com ell deia. M'explicava de qui era cada camp, què hi havia sembrat en cada un d'ells... I jo sé que a mon pare li haguera agradat tindre un xicotet tros d'horta o fins i tot poder viure d'ella i oblidar-se d'aquella fàbrica del polígon. De vegades jugàvem a perseguir l'aigua de la sèquia. I ens agradava apostar a quin camp arribaria. Sempre guanyava jo. T'has deixat guanyar, li deia. I mon pare es posava seriós i ho negava. Però els dos ho sabíem, era el nostre xicotet pacte. Corríem darrere d'ella fins que aconseguíem la seua meta. I allí hi havia com sempre un senyor que mon pare coneixia i amb el que es parava a parlar durant una estona. *Un cigarret i ens n'anem*. De tornada a casa, féiem plans per a l'estiu i tornava a prometre'm com tots els diumenges que aquell any sí que em duria a pescar, la mamà ens prepararia els entrepans i estaríem tota la nit enfront del mar. L'aigua, la sal...

Tinc set, molta set. Tinc la boca terriblement seca. Després de passar tot un dia en la platja, tornava al poble amb els meus cosins i en arribar a casa agarràvem la botella freda de la nevera i bevíem fins a perdre quasi la respiració o fins que ma mare apareixia com sempre renyant-nos. *Estic farta de dir-vos...* i li donava una entonació especial a aquesta frase que nosaltres repetíem entre burles i rialles mentre eixíem corrent.

Però avui no vinc de la platja, ni estan els meus cosins, ni aquella botella fresca. I tinc set, molta set.

De nou el fred i el dolor. Aquest dolor intens que interromp el record i fa que només pugua veure la foscor i la soledat que em rodegen. El dolor insuportable. Em retorç en l'asfalt. El cap em dóna voltes. Cride. Tanque els ulls per a tractar de pensar en una altra cosa, però el dolor segueix aquí, insistent i amenaçant. Em domina, no puc fer res per alleujar-lo.

I de sobte, una altra llum. De nou els records de l'accident. El cotxe que s'acosta cada vegada més ràpid. El xiulit que trepa les meues oïdes. La suor davall els guants. Vaig xafar el fre amb totes les meues forces, però era massa tard. La caiguda. Els insults dels joves, el pànic que tornen. El fred en la carretera, les hores que passen, una després d'una altra. Cride.

Anava a ser una nit inoblidable i ara pareix que tot va a acabar. Tanque els ulls amb totes les meues forces i aprete les dents. Sent una suau veu a la llunyania, una veu familiar. Hèctor, Hèctor...